

Qui són i d'on vénen els dirigents de Vox a Catalunya?

Militants de formacions històriques de l'extrema dreta i de l'antiga Plataforma per Catalunya de Josep Anglada nodreixen les files del partit 'ultra'

Laura Aznar, Roger Palà, Sergi Picazo i Laia Soldevila

El percentatge de vots que ha obtingut Vox a Catalunya s'ha duplicat en només set mesos, des del 28-A. Avui, la formació ultradretana té el 6,3% dels sufragis i 242.424 votants. Però qui integra la cúpula del partit a Catalunya? **La majoria dels seus líders provenen d'altres organitzacions de l'extrema dreta**, des de Fuerza Nueva fins al Frente Nacional de la Juventud, passant per Democracia Nacional i, sobretot, per l'extinta Plataforma per Catalunya. Alguns dirigents d'aquesta formació havien apostat per presentar-se a les eleccions en coalició amb Vox, però els d'Abascal van bloquejar aquesta opció i van oferir, a canvi, que els membres de la PxC s'integressin a les seves files a títol individual o de manera col·lectiva, si el partit es dissolia. D'aquesta manera, quan al mes de febrer passat la formació xenòfoba es va dissoldre i es va reconvertir en una fundació, la majoria dels membres del seu Consell Executiu, càrrecs intermedis i militants van saltar d'un partit a l'altre. És el cas, per exemple, de Mònica Lora, coordinadora actual de Vox al Maresme, o del president provincial del partit a Barcelona, Juan Garriga.

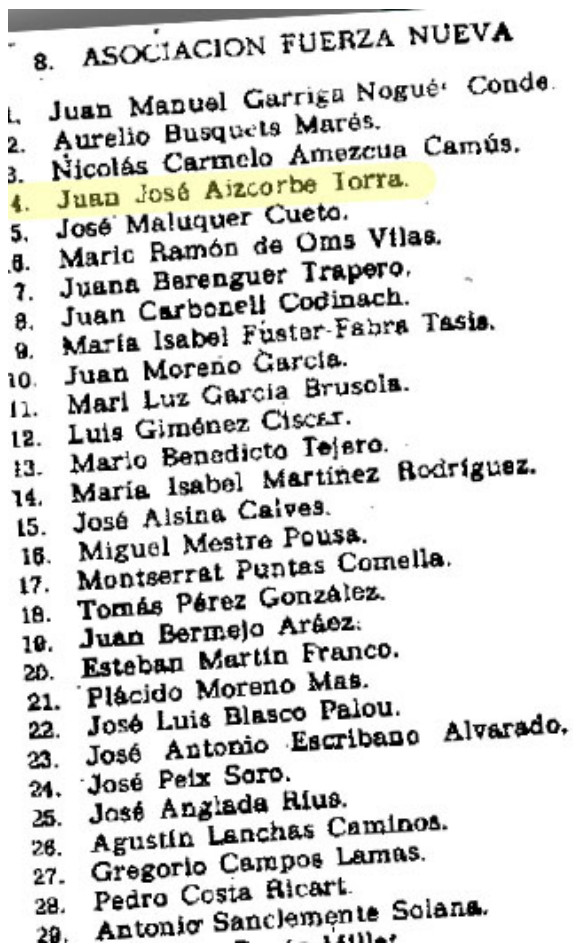
La configuració de les llistes per a les eleccions municipals en algunes ciutats com Mataró o l'Hospitalet de Llobregat, encapçalades per exdirigents de la Plataforma per Catalunya, així com el fracàs electoral de la formació a la província de Barcelona -Vox no hi va obtenir cap regidor-, van generar friccions internes [fins al punt de motivar la dissolució d'aquesta executiva provincial](#). La nova gestora que es va constituir per encarar el nou període electoral va prescindir de tots els membres de l'antiga direcció i va situar-hi com a president Juan Garriga, que és també el cosí del diputat Ignacio Garriga, i l'advocat de l'equip jurídic de Vox, Juan Cremades, com a vicepresident. A la llista que la formació va presentar per als comicis del 10 de novembre al Congrés dels Diputats hi destaquen algunes figures històriques de les organitzacions d'ultradreta a Catalunya.



Ignacio Garriga, hereu d'una nissaga de la burgesia catalana

El rostre més visible de Vox a Catalunya és Ignacio Garriga, que tot just acaba de revalidar la seva acta de diputat al Congrés com a número 1 de la llista de Barcelona. Fill d'una nissaga històrica de la burgesia catalana, Garriga es va convertir el 28-A en el **primer diputat 'ultra' i negre de la història de Catalunya**. La mare de Garriga, **Clotilde Vaz de Concicao**, és d'origen guineà i va casar-se en segones núpcies amb el seu pare, Rafael Garriga Kuijpers. El periodista Joan Cantarero va resseguir la nissaga dels Garriga [en aquest perfil](#) publicat per CRÍTIC: l'avi d'Ignacio, **Rafael Garriga Roca**, va ser un membre destacat de la burgesia catalana de l'època. Enginyer industrial de professió, va ser pioner, al costat del seu germà Antonio, del desenvolupament dels productes de reproducció de la fotografia. Va aliar-se amb empresaris belgues vinculats al nacionalisme flamenc per impulsar l'empresa Agfa a l'Estat espanyol (l'àvia d'Ignacio, Carlota Kuijpers, era família d'un dels seus socis).

Tot i els seus orígens, Ignacio Garriga es declara nacionalista espanyol, és partidari del que anomena "immigració ordenada" i ha estat habitual d'espais 'ultres' com el Club Empel, hereu del neonazi Casal Tramuntana. El paper de Garriga en la legislatura fallida del 28-A va ser bastant discret. Durant el seu pas pel Congrés espanyol **només va formular sis preguntes parlamentàries**, sempre amb l'anticatalanisme per bandera. Veurem quin és ara el seu paper en el reforçat grup parlamentari de Vox.



Juan José Aizcorbe va anar a les llistes de Fuerza Nueva. Arxiu CRÍTIC

Juan José Aizcorbe: de Fuerza Nueva a Vox passant pel PP català de Vidal-Quadras

Juan José Aizcorbe Torra, el segon diputat de Vox per Barcelona, té un passat vinculat a la ultradreta espanyolista més virulenta. Tal com [va publicar CRÍTIC](#), aquest advocat barceloní va figurar com a número 4 a la candidatura del partit 'ultra' Fuerza Nueva per Barcelona l'any 1982. La vinculació d'Aizcorbe amb organitzacions ultradretanes no es limita als anys de la Transició, sinó que va allargar-se orgànicament fins a l'any 1992. A mitjan anys vuitanta va vincular-se a Juntas Españolas, formació 'ultra' de la qual va ser president a Barcelona i en actes públics de la qual va intervenir.

Després es va afiliar al Partit Popular de la mà d'**Aleix Vidal-Quadras** i en va arribar a dirigir el departament d'Estudis i Programes. De la mà del seu valedor es va postular a la presidència de la formació a Catalunya l'any 1997 enfront d'Alberto Fernández Díaz, però no se'n va sortir. Després d'abandonar el PP i obrir el seu propi bufet a Barcelona a l'avinguda Diagonal, Aizcorbe ha treballat per a Intereconomía o per a la família Martínez Bordiú, els 'nietísimos' de Franco.



L'eurodiputat de Vox Jorge Buxadé (dreta), al costat d'Ignacio Garriga. / ACN

Jorge Buxadé, l'eurodiputat que admirava el falangisme

Jorge Buxadé Villalba (Barcelona, 1975) és **un dels eurodiputats de Vox, membre del Comitè Nacional de Vox i cap de la delegació del partit a Brussel·les**. Per tant, als seus 44 anys, té una de les posicions més rellevants al partit després d'haver liderat la candidatura en les eleccions europees de Vox. Tot i això, el seu perfil polític és sobretot conegut pel seu passat directament vinculat i sense eufemismes a la Falange Española de las JONS. En les eleccions catalanes de l'any 1995 va anar de número 7 a la candidatura de la Falange per la demarcació de Tarragona, i l'any

següent es va presentar com a número 8 per la Falange Española Auténtica a Barcelona en les generals que va guanyar José María Aznar. [En un article publicat al seu blog](#), es declarava admirador de l'ideòleg del falangisme a Espanya, José Antonio Primo de Rivera. Entre el 2004 i el 2014, Buxadé va arribar a ser militant del PP, tot i que, en unes declaracions recents, deia que [s'havia penedit d'haver sigut membre del partit després dels atemptats d'Atocha](#).

Es va llicenciar en Dret a la Universitat Abat Oliba el 1999, i només quatre anys després ja entrava al cos d'advocats de l'Estat (funcionaris públics) i va acabar sent destinat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. De fet, precisament va ser ell mateix l'advocat que va fer el recurs contra la consulta sobiranista d'Arenys de Munt l'any 2009. També ha estat president de l'ultraconservador Foro Catalán de la Familia. Ell va ser l'autor material de l'exabrupte: ["Esas feministas feas que les dicen a las mujeres lo que tienen que hacer"](#).

Juan Carlos Segura Just, número 3 al Congrés i vinculat a trames de violència 'ultra' durant la Transició

Juan Carlos Segura Just, advocat veterà, va anar de **número 1 al Senat per Barcelona sense sortir en les eleccions anteriors i ara era el número 3 al Congrés** de la llista de Vox a Barcelona, i també s'ha quedat a les portes d'entrar-hi. El seu currículum com a advocat i comentarista polític (en tertúlies de la Cadena COPE) amaga, però, que l'any 1984 va ser condemnat a un any de presó per desordres públics quan formava part del Frente Nacional de la Juventud, un grup d'extrema dreta, escissió de Fuerza Nueva, que va atemptar contra l'antiga seu d'UCD a l'avinguda Diagonal de Barcelona, després d'una manifestació en protesta contra la retenció de vaixells espanyols en aigües marroquines. Van llançar-hi pedres, còctels Molotov i, fins i tot, una llauna de benzina. El jutge el va condemnar a presó perquè, a més, al seu domicili haurien trobat diferents pistoles i barres de ferro. Aquesta taca violenta del seu passat va ser publicada gràcies a les [investigacions sobre l'extrema dreta espanyola del periodista Antonio Maestre](#) a la revista 'La Marea'.

Segura Just formaria part del 'pinyol' proper a Jorge Buxadé i, per tant, estaria enfrontat als altres grupuscles que malden pel control de Vox a Catalunya.

Sergi Fabri, ex de la PxC d'Anglada i un dels tres regidors de Vox a Catalunya

Sergi Fabri és **un dels poquíssims regidors de Vox a Catalunya** i, per tant, seria el seu cap visible més rellevant en l'àmbit municipal. És regidor de Salt, ciutat amb un alt percentatge d'immigrants propera a Girona, des de les darreres eleccions locals. Vox, que a Salt va incrustar gent provinent de la desapareguda Plataforma per Catalunya, va aconseguir tres regidors a la població gràcies al fet de sumar el 12,9% dels vots i va aconseguir entrar al consistori gràcies al fet de quedar per sobre de les llistes de la CUP, de Ciutadans, de Podem i del PP. Fabri, [que és encofrador de professió i està estudiant Ciències Polítiques a la Universitat de Girona](#), ja havia estat regidor entre el 2015 i el 2019 amb la Plataforma per Catalunya. De fet, la presència d'exmilitants de la PxC a les llistes al Congrés o a les municipals ha generat controvèrsia i polèmica interna dins de Vox.

Una de les seves obsessions, a Salt, és la seva oposició als centres de culte musulmans perquè, segons ell, provocarien "aglomeracions".

□ Los vecinos tienen que aguantar aglomeraciones diarias, ruido etc, por culpa de la permisividad de los gobiernos de [#Salt](#).

□ Esto es lo que pasa cuando se permiten centros de culto en los bajos de los edificios.

□ Nosotros votemos en contra. pic.twitter.com/Y2FXK2Kx3y

— Sergi Fabri (@SergiFabri) [November 12, 2019](#)

Mònica Lora, de secretària general de la PxC a número 4 de Vox

L'exsecretària general de la Plataforma per Catalunya Mònica Lora ocupa el quart lloc per Barcelona a la llista que el partit d'Abascal ha presentat al Congrés. Actualment és la coordinadora de Vox al Maresme i secretària tesorera de la Gestora de Vox Barcelona, però els seus vincles amb l'extrema dreta vénen de lluny: a banda de tenir el càrrec de secretària general de la PxC del 2016 al 2019, també va ser secretària de les Joventuts Identitàries per Catalunya (JIXC) quan es van constituir, el 2011, i regidora a l'Ajuntament de Mataró per aquest partit des del 2011 fins al 2019. Durant quatre anys, a més, va compaginar la seva feina al consistori amb la de consellera al Consell Comarcal del Maresme. El 16 de febrer passat, la PxC es va dissoldre i es va reconvertir en una fundació. Alguns dels seus membres van integrar-se a Vox i Lora, a més, va encapçalar la llista de la formació d'ultradreta per Mataró en les eleccions municipals passades, però no hi va obtenir representació.

iGracias gracias y gracias!

Grandes nuestros candidatos [@Igarrigavaz](#) y [@JuanjoAizcorbe](#)
pic.twitter.com/F3jkmuf0zj

— Mónica Lora 🇪🇸 (@MonicaLora_) [November 10, 2019](#)

L'exregidora va guanyar visibilitat l'any passat, [quan va participar en la manifestació que va convocar Jusapol a Barcelona](#) "per l'equiparació salarial de totes les policies", o quan va encapçalar la pancarta d'una mobilització de Tabarnia a Mataró. Juntament amb 12 de les persones que també configuraven la cúpula de la PxC, Lora s'exposa ara a un judici per una campanya contra els immigrants que la formació va llançar amb motiu de les municipals del 2011. L'associació musulmana Watani va presentar la denúncia i els imputats se'ls acusa d'un suposat delictes de discriminació i provocació a l'odi. El Codi penal preveu penes d'un a tres anys de presó i una multa de sis a dotze mesos per aquesta infracció.



El lletrat de Vox Juan Cremades/ Foto: JÚLIA PÉREZ - ACN

Juan Cremades, l'advocat que es va querellar contra Santi Vidal

Juan Cremades és un dels advocats de Vox. Ha representat el partit en diferents processos judicials, com en el judici contra l'1-O, en el qual Vox participava com a acusació particular. Cremades ha estat un dels impulsors del seguit de querelles que la formació ha presentat contra persones vinculades al moviment independentista. El 2017 es va querellar contra el jutge Santiago Vidal i, més endavant, contra els presidents Carles Puigdemont i Quim Torra.

De fet, l'advocat exerceix l'acusació popular que representa el partit d'extrema dreta en el judici contra el president de la Generalitat que ha tingut lloc aquest dilluns al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i que ha quedat vist per a sentència. Torra està acusat de desobediència i s'enfronta a un any i vuit mesos d'inhabilitació. A banda, Cremades ocupa també el càrrec de vicepresident de la Gestora de Vox Barcelona.



Juan Garriga, president provincial de Vox a Barcelona/ Foto: AINA MARTÍ - ACN

Juan Garriga Doménech, president provincial de Vox a Barcelona i exmembre del PP i de la PxC

L'advocat Juan Garriga Doménech és el president de la Gestora de Vox a Barcelona ciutat i el cosí d'Ignacio Garriga, la cara més visible del partit a Catalunya. Abans d'integrar-se a la formació d'Abascal, però, Juan Garriga ja havia tingut experiència en la política. L'any 2008 va ser el número 2 de la llista de Montserrat Nebrera, quan va intentar, sense èxit, disputar-li la direcció del PP català a Alícia Sánchez-Camacho. Després que la diputada popular deixés l'escó, l'any següent, va mantenir diverses converses amb Garriga i amb dirigents de la PxC per estudiar la seva entrada al partit, encapçalant la llista o com a segona, per darrere d'Anglada. Finalment, Nebrera no arribaria a un acord amb la formació ultradretana però, en canvi, sí que ho va fer el seu número 2. L'advocat va passar llavors a formar part dels òrgans de direcció de la Plataforma per Catalunya, tant al Consell de Presidència com al de Campanya i al Consell Executiu.

Però, abans que la formació decidís si es dissoldria i quins moviments farien els regidors i la resta de dirigents, Garriga va fer un nou salt cap, aquest cop cap a Vox. Al mes d'octubre passat va ser nomenat president provincial del partit a Barcelona a proposta del secretari general, Javier Ortega Smith-Molina. El seu càrrec va ser ratificat pel Comitè Executiu Nacional de la formació ultradretana. Actualment, Juan Garriga també està imputat en la causa per un suposat delictes de discriminació i provocació a l'odi que afecta la resta d'antics membres de la cúpula de la PxC.

Miquel Bonastre, de l'Alternativa Estel al partit 'ultra'

Fins a principis d'any, l'empresari Miquel Bonastre era el vicepresident de Vox a Lleida. Però la detenció del president de la formació, José Antonio Ortiz, per [presumptes abusos sexuals](#) a una

persona amb diversitat funcional, l'ha acabat catapultant a ell com a cap de llista en les dues darreres eleccions espanyoles. Abans de liderar el partit 'ultra', Miquel Bonastre va tenir un passat independentista. Durant l'època universitària, [va formar part, entre el 1998 i el 2000, de l'Alternativa Estel](#), un dels sindicats estudiantils de l'Esquerra Independentista de l'època, amb el qual va ser escollit el curs 1998/1999 per a la Facultat de Dret i Economia. La seva vinculació amb el sindicat només va durar dos anys, perquè després Bonastre va formar part del conservador **Grup d'Estudiants Independents de Dret i Economia** (GEI) i més tard va acabar a les joventuts del PP liderant les **Noves Generacions** a Ponent, des d'on va intentar crear un nou sindicat estudiantil, l'Associació Catalanista Estatutària.

Avui és un bon dia com qualsevol altre per explicar-vos alguns dels pecats de joventut del Miquel Bonastre, candidat de VOX a l'alcaldia de Lleida aquest diumenge. Open FIL!

☐☐ pic.twitter.com/vvzLa388mn

— FDEIP ☐ (@fdei_ponent) [May 21, 2019](#)

Bonastre va seguir l'evolució de les Noves Generacions al PP, abans d'acabar a Vox, com, segons aquest partit, també han fet [altres populars de la província](#). La presidenta del PP a Lleida, Marisa Xandri, insinuava aquest abril passat a Twitter que [Bonastre encara estava afiliat](#) al seu partit i demanava al partit 'ultra' que el "donessin de baixa". Bonastre ha marcat un perfil moderat dins la formació de Santiago Abascal. En una [entrevista al diari 'Segre'](#), es va mostrar ambivalent amb la intervenció estatal de Catalunya; però, tot i que va condemnar, en genèric, "les atrocitats de la guerra i la postguerra", hi va afegir que "a partir del 1955, sí que Franco va fer coses bones en infraestructures".

Ignasi Mulleras, un clàssic gironí de l'extrema dreta

És, des del mes d'octubre passat, un dels nous vocals de l'executiva provincial de Vox a Girona. La seva incorporació, junt amb la de Sergi Fabri, és una [proposta directa del secretari general](#) del partit a Espanya, Santiago Abascal, que assegura que ambdós són afiliats de la seva "incondicional confiança". Mulleras va ser el candidat de Vox a Olot en les eleccions municipals passades, on va obtenir gairebé 400 vots (el 2,47%), però no és un neòfit de l'espai 'ultra' a Catalunya. En les eleccions del 1988 va ser candidat de Juntas Españolas i també [va passar per Democracia Nacional](#), on va ser-ne secretari. Se l'ha pogut veure en un [homenatge a la División Azul](#) amb Llanos de Luna i manté a Worldcat, la base de dades d'informació sobre col·leccions bibliotecàries públiques i privades més completa del món, un [arxiu amb fotografies i documents sobre grups feixistes](#) anteriors i posteriors a la dictadura franquista.

Abans d'integrar-se a Vox, Ignasi Mulleras va ser el portaveu a Olot de la Plataforma per Catalunya i va acabar [imputat per temptativa d'homicidi](#) al líder de la formació, Josep Anglada. Segons la querrel·la que va presentar el mateix Anglada, ell i dos membres més de la PxC haurien intentat emborratxar-lo per provocar-li un accident i evitar que pogués concórrer a les eleccions del 2015. Els tres acusats van ser [absolts del cas](#) anys més tard. Ignasi Mulleras és germà de l'exportaveu adjunt del PP a l'Ajuntament de Barcelona [Xavier Mulleras](#). Precisament gràcies a aquest parentiu, va ser un dels convidats oficials de l'Ajuntament de Barcelona a la Mercè del 2016. L'acte fou controvertit perquè el germà 'ultra' va fer-se una [foto amb Adau Colau](#) que va córrer com la pólvora per les xarxes. L'alcaldessa va haver d'aclarir que no coneixia Ignasi Mulleras ni el seu passat. Actualment, segons el seu LinkedIn, és el [cap de vendes](#) de Bull Grup, una empresa de serveis de seguretat i vigilància. La seva votació el 10-N va ser polèmica perquè els membres de la mesa es van

negar a donar-li la mà:

GRÀCIES de tot cor a les tres persones de la mesa que no han donat la mà al candidat franquista de Vox [#Olot](#). □ Dignitat! [#DecidimOlot](#) pic.twitter.com/1pybKvujzY

— Jordi Gasulla Flavià (@jgasulla) [May 26, 2019](#)